

lämnade kall hon vara så slart!
De läro dock wenne slafvar sam-
manlänkade vid samma tidiga
— för alltid!

Den 18 Mars. I dag för tre år
sedan började min Calvarium.
Carl och Victoria möttes i Sierra!
Nu är den stora dörr öfverlämnad
— men så mycket annan återstår och
de ohögliga saken piffoas upp och
slödd vid ett öfret. Souliga dagar
är verkligen goda men ändå så
mycket mer förfärliga. Och vi
kunde ju vara så lyckliga, vi två,
som de under samma Tak och ha
att gemensamt. Min vändliga Tak-
samhet säger sig ju ständigt ut-
tryckt i en ätt förlåtande ömhet
och i en blygsam ömtorg öfver
min höst ätt, älskade! Och
jag förtär i ätt om det är
starkt som jämt säger — han
dock håller öfver mig så mycket
mera än de andra, han dock kan
ha enos och källa ätt läsa mig
lida så här. Allt gifva den här
saken smarta, sådana gval!